

Ἀδελφοί μου,

Ἔστωμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Στὰ προηγούμενά μας μαθήματα εἶχαμεν μιλήσει καὶ ἐξηγήσει ἀρκετὰ τόσον γιὰ τὴν τοποχρονικὴν φύσιν καὶ ὑπόστασιν τοῦ ἀνθρώπου ὅσον καὶ γιὰ τὴν αἰώνιαν του κατάστασιν, τὸν Θεῖον ἑαυτὸν του.

Καί, εἶχαμεν πεῖ ὅτι, ὁ Θεὸς αἰώνιος ἑαυτοῦ, ὁμοίος μὲ τὸ ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ, εἶναι ὁ ἑαυτοῦ μας Θεὸς Μονάς, ἄμορφος, ἄναρχος, ὠστόσον, αὐτοεπίγνωσις, γιὰτὶ, καὶ τὸ ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ ἔχει ὡς φύσιν ΤΟΥ τὴν ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΛΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΙΝ, διότι ἀνευ αὐτῆς δέν θά ἦτο δυνατόν νά τὸ χαρακτηρίζη τὸ ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ ἢ Θεὸς Μακαριότης καὶ Αὐτάρκεια.

Ὁμοίως καὶ ὁ ἄνθρωπος, Θεὸς Μονάς, ὁμοίος τῷ ΠΑΤΡΙ, εἶναι Θεὸς Αὐτάρκεια, Θεὸς Αὐτοεπίγνωσις.

Ἄν δέν ἦτο ἡ φύσις τοῦ ἑαυτοῦ μας Θεοῦ Μονάδος, ἡ Θεὸς Ὑπερσυνεβόητος Αὐτοεπίγνωσις, πῶς θά ἦτο δυνατόν νά προικίσῃ τὴν προέκτασίν της τὴν ἐλαχίστην ἀκτινοβολίαν της, μέσα εἰς τοὺς τοποχρονικοὺς κόσμους μὲ αὐτοεπίγνωσιν τοποχρονικὴν. Αὐτὸ καὶ μόνον εἶναι ἀπόδειξις ὅτι ὁ ἑαυτοῦ μας Θεὸς Μονάς εἶναι Ζωή - Αὐτοεπίγνωσις, ἡ Ἀλήθεια καὶ Ἀπόλυτος πραγματικότης. Καί, αὐτὸς εἶναι ὁ αἰώνιος ἑαυτοῦ μας στὸ ἀμετάβλητον, στὸ ἀφθαρτο, στὸ ὑπερούσιο.

Ἔχομεν πεῖ ὅτι, τὸ ἈΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ ἐν τῇ Θεῖᾳ Πανσοφίᾳ, Παναγαθότητι καὶ Παντοδυναμίᾳ ἐδημιούργησε τὸν Νοῦ ὡς μέσον, μέσον τοῦ ὁποῦ καὶ διὰ τοῦ ὁποῦ κτίζονται τὰ σύμπαντα, ὑπὲρ Νοητοῦ κόσμοι, Νοητοῦ κόσμοι, Νοητικοί, Ψυχικοί, ὁ παχυλὸς ὕλικός κόσμος. Καί, εἶχαμεν πεῖ τὰ πάντα Νοῦς, ἀλλὰ Νοῦς, ἴσον, ἔκφρασις Θεοῦ, περικλείουσα τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν, Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν, καταστάσεις, ποῦ εἶναι ἡ φύσις τοῦ ἈΠΟΛΥΤΟΥ ΕἶΝΑΙ στήν προέκτασιν ΤΟΥ ὡς ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ καὶ ΛΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Πανέτοιμα ὅλα διὰ τὴν Θεῖαν Μονάδα νά προεκταθῇ Λογοῦκῶς καὶ Ἄγιοπνευματικῶς.

Καί ἔχομεν πεῖ ὅτι, τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μας ἀκτινοβολία, προέκτασις, τὸ ὁποῖον ἐκλαμβάνομεν ὡστόσον ὡς τὸν ἑαυτὸν μας τὸν ὁποῖον γνωρίζομεν καλύτερον, εἶναι τὸ μέρος τὸ φθαρτὸν τὸ θνητὸν τὸ ὑφιστάμενον διαρκῶς ἀλλαγῆς, τὸ τοποχρονικόν. Καί ὡς τέτοιον ἔχομεν τὸ παχυλὸν ὕλικόν σῶμα, τὰ συναισθήματα, σκέψεις, τὸ Ψυχικόν σῶμα δηλαδή καὶ τὸ Νοητικόν μας σῶμα, ποῦ καὶ τὰ τρεῖα μαζύ μᾶς δίδουν τὸν ἑαυτὸν μας προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν στές ὅσες φάσεις της. Τὴν θνητὴν τὴν φθαρτὴν προσωπικότητα, ἕνα ὄνομα, ἐθνικότητα, φύλλον, τρόπον τοῦ συναισθάνεσθαι καὶ σκέπτεσθαι μέσα στὸν Χρόνον καὶ τὸν Χῶρον, ἀλλῆ, καὶ τὴν φαινομενικῶς τοποχρονικὴν καὶ φθαρτὴν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ποῦ ὡστόσον ὡς οὐσία, ἡ φύσις της εἶναι, ἡ ἴδια ἡ ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ μας, οὐσία, εἶναι ἀφθαρτὴ, ἀθάνατη, αἰώνια, καὶ εἶναι ὁ συνδετικὸς κρῖκος τοῦ αἰώνιου μετὰ τοῦ θνητοῦ καὶ φθαρτοῦ καὶ εἶναι τὸ μέρος ἐκεῖνο τὸ φαινομενικῶς θνητὸν καὶ φθαρτὸν, ὡστόσον στήν πραγματικότητα ἀφθαρτον καὶ ἀθάνατον. Τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἑαυτοῦ μας, ἔχομεν πεῖ καὶ ὀνομάσει Ἰδιότητα προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσις ποῦ ὡς φθαρτὸν θά ἐνδύθῃ τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ὡς θνητὸν τὴν ἀθανάσιαν. Καί ἡ Ἰδιότητα προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις δέν ἔχει φύλλον, δέν ἔχει ὄνομα, δέν ἔχει ἐθνικότητα, δέν ἔχει ὀρισμένον τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ συναισθάνεσθαι ἀλλὰ εἶναι, ἕνα κέντρον λήψεως ἐντυπώσεων, κέντρον πλήρες ποῦ μέσον τῆς Πανσοφίας. καὶ τῆς Παναγαθότητος ἐρμηνεύει, προσέξετε τὴν φράσιν, ἐρμηνεύει ὀρθῶς καὶ κάμνει συγκρίσεις μὲ τὸν τρόπον τῆς ἐκείνου προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως, τὴν συμπεριφορὴν δηλαδή τοῦ τρόπου τοῦ σκέπτεσθαι καὶ συναισθάνεσθαι. Εἶναι ὁ σοφὸς ἑαυτοῦ μας, προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις, εἶναι τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἑαυτοῦ μας εἰς τὸ ὁποῖον ἐδρεύει ὁ ὀρθολογισμὸς, ἡ ὀρθὴ σκέψις καὶ ὁ ἔλεγχος.

Ἐλεγχος; Ὅχι γιὰ τιμωρίαν ἢ βασανισμὸν τῆς ἐν ἀγνοίᾳ διαβιούσης, προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως, ἀλλὰ γιὰ παραλληλισμὸν συμπεριφορᾶς καὶ συνετισμοῦ. Συνετισμὸς. Ἐδῶ δέν κρύβει καμμίαν ἔννοϊαν τιμωρίαν, ἀλλὰ ἔλεγχος

πρός τὴν τελειότερον. Καί εἶναι, ἡ κίνησις προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις ἑαυτοῦ μας τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ ἑαυτοῦ μας ποῦ μᾶς φαίνεται ὡς ἓνα μὲ τὴν παρούσαν προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν ποῦ ὡστόσοσόν δέν εἶναι.

Ὡστε θὰ δοῦμεν τὸν ἑαυτόν μας εἰς τὸ ἀθάνατον μέρος, τὸ ἀναλλοίωτον ἀνορχον, εἰς τὸ ἀθάνατον μέρος, τὸ φαινομενικὰ ὑφιστάμενον διαφορὰς καὶ ἀλλαγὰς, εἰς τὴν προέκτασιν τοῦ διὰ τοῦ Νοῦ καὶ μέσον τοῦ Νοῦ λογοῦκῶς καὶ ἁγιοπνευματικῶς ὡς Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσις καὶ κίνησις προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσις, καί, τὴν σκιάν αὐτῶν τὴν παρούσαν προσωπικότητα, καὶ τὴν ἐκαστοτε προσωπικότητα μέσα εἰς τὸν Χρόνον καὶ τὸν Χῶρον.

Εἴχαμεν χωρίσει τὸ ὑλικόν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου σὲ τέσσερα μέρη. Σὲ ἄλλα τέσσερα μέρη χωρίζομεν καὶ τὸ Ψυχικόν καὶ τὸ Νοητικόν καὶ βλέπομεν ὅτι, σὲ ὅλα τὰ μέρη θὰ βροῦμεν τὴν λειτουργίαν τῶν τεσσάρων σωματίων, ἀλλὰ, σὲ ἓνα ὀρισμένον μέρος ἐντονώτερα τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην.

Λόγου χάριν, ἔχομεν τὸ ὑλικόν σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπὸ τὴν λεκάνην μέχρι τῶν πέλματα τῶν ποδῶν. Ἐκεῖ συναντοῦμεν εἰς τὸν κοινόν ἀνθρώπον φυσικὰ τὸν κίνητικόν αἰθέρα καὶ αἰσθησιακόν αἰθέρα, ὅχι σὲ πλήρη ὁράσιν, ἀλλὰ ἐργαζόμενον ὑποσυνειδήτως, δημιουργικὸ αἰθέρα, ἀσφαλῶς κάτω ἀπὸ τὴν ἐποπτεῖαν ὅμως τοῦ ἁΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ καὶ καθόλου κάτω ἀπὸ τὴν ἀντιληψίν τῆς παρούσης προσωπικότητος. Ἐκεῖ ἐδρεύει πῶς πολὺ ὁ χοῦκὸς ἀνθρώπος, ἡ κίνησις, καὶ τὰ πόδια χρησιμεύουν γιὰ τὴν μετακίνησιν τοῦ ὑλικοῦ σώματος. Ὡστε, ἔχομεν ἐκεῖ πῶς πολὺ τὸν χοῦκὸ ἀνθρώπον.

Εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν ποῦ ἔχομεν τὸ ἡλιακὸ πλέγμα ἀλλὰ καὶ μέσα στὸ ὑλικὸ σῶμα ἔχομεν τὸ πάγκρεας, τὸ ἥπαρ τὰ ἔντερα, τοὺς νεφροὺς, τὸν σπλήνα, ποῦ τὸ καθένα ἐξυπηρετεῖ στὴν θεῖαν οἰκονομίαν τοῦ ὑλικοῦ σώματος, ἔχομεν καὶ τὸ χοῦκὸ, τὸν ὑλικὸν ἀνθρώπον ἀλλὰ, βλέπομεν καὶ ἐντονώτερα πλέον ἐκεῖ μίαν ἔδρα τοῦ Ψυχικοῦ σώματος. Καί, ἴσως ἡ καθόδος ἀπὸ τὸ Ψυχικὸ σῶμα στὴν κοιλιακὴν χώραν καὶ διὰ τοῦ ἡλιακοῦ πλέγματος καὶ τοῦ ἱεροῦ πυρός στὸ ἱερόν δοστοῦν δέν εἶναι ποῦ δίδει τὲς σεξουαλικὰς ὁρμὰς τὲς ὅποτες ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νὰ ἐκλάβῃ καὶ ὡς Ψυχικὰς παρορμήσεις; Τὲς συνδέει πολὺ μὲ τὸν Ψυχισμό.

Ὡστε βλέπομεν εἰς τὴν κοιλιακὴν χώραν καὶ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν μέρος μὲ τὸν κίνητικόν, αἰσθησιακόν αἰθέρα, ἀλλὰ καὶ ἔδραν τοῦ Ψυχικοῦ σώματος. Εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦ ἐφάπτονται καὶ ἐνώνονται τὸ Ψυχικὸν σῶμα μὲ τὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα.

Ἐχομεν τὸν θώρακα. Στὸν θώρακα, τὸ τρίτον μέρος ποῦ ἔχομεν προσδιορίσει ἔχομεν τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας, τὰ γάγγλια, μέγα μέρος τῆς σπονδυλικῆς στήλης καὶ ἐκεῖ αἰσθανόμεθα πῶς πολὺ ὅτι εἶναι ἡ ἔδρα τοῦ ἑαυτοῦ μας προσωπικότητος αὐτοεπίγνωσεως, ὡστόσοσόν ἐκεῖ, θὰ δοῦμεν ὅτι, εἶναι ὁ χοῦκὸς ἀνθρώπος, ἡ παχυλὴ ἕλη, ἀφοῦ εἶναι μέσα στὸ παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα ποῦ πῶς πολὺ αἰσθανόμεθα, ἀλλὰ, ὡστόσοσόν, ἐκεῖ ἔχομεν τὴν δευτέραν καὶ κυριωτέραν ἔδραν τοῦ Ψυχικοῦ σώματος ἀλλὰ καὶ τοῦ Νοητικοῦ σώματος. Καί ἡ ὑλικὴ καρδιὰ μέσον τῆς αἰθερικῆς καρδίας εἶναι ἀκριβῶς ποῦ συνενώνει τὴν Ψυχικὴν καὶ Νοητικὴν καρδίαν, καὶ εἶναι ἐκεῖ ποῦ θὰ ἀφομοιωθῇ ὁ Νοῦς μὲ τὸ συναίσθημα, μέσον τοῦ Νοῦ θὰ καθαρισθῇ ἡ καρδιὰ διὰ νὰ ἀντιληφθῶμεν, νὰ ἴδωμεν τὸν ἐσώτερον ἑαυτόν μας καὶ τὸ ἁΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι.

"Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ὅτι αὐτοὶ τὸν ΘΕΟΝ ὄψονται".

Καὶ πάντες γνωρίζετε ὅτι ἡ καρδιὰ μὲ τὰ ἄλογα συναισθήματα, ἐπιθυμίες καὶ πάθη θὰ πρέπει μὲ κάποιον ἄλλο μέσον τὸν ὀρθολογισμό τὴν σκέψιν νὰ καθαρισθῇ διὰ νὰ μᾶς εἴσῃ ἓνα σύνολον ὀρθῆς σκέψεως καὶ καθαροῦ συναισθήματος, διὰ νὰ δυνηθῇ τόσον τὸ Ψυχικὸν σῶμα ὅσον καὶ τὸ Νοητικὸν σῶμα, σὲ πλήρη ἀρμονίαν πλέον νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὸν ἀνθρώπον σὺν ξεχωριστὸ σῶμα ἀπὸ τὸ παχυλὸ ὑλικὸ, ἔδρα ἐκφράσεως τοῦ ἑαυτοῦ του αὐτοεπίγνωσεως. Ἀλλὰ τῶρα, ὅχι τῆς παρούσης προσωπικότητος ἀλλὰ τῆς Μοῦσιμου προσωπικότητος καὶ Ψυχῆς αὐτοεπίγνωσεως. Ἐκεῖ θὰ γεννηθῇ τὸ "Ἐγώ - Εἶμαι - Ἐγώ". Καὶ ὁ ἀνθρώπος ὅταν ἐξελιχθῇ καὶ αἰσθάνεται ὡς "Ἐγώ - Εἶμαι - Ἐγώ", δέν θὰ αἰσθάνεται οὔτε ὡς ἄνδρας οὔτε ὡς γυναίκα, οὔτε ὡς Ἕλλην ἢ Ἅγγλος ἢ Γάλλος, οὔτε θὰ σκέπτεται καὶ νὰ αἰσθάνεται

μέ αὐτόν ἢ ἐκεῖνον τόν τρόπον ἀλλά μέ κάποιον ὀρθότερον τρόπον ποῦ ὁδηγεῖ τό Νοητόν του βλέμμα πρὸς τήν Οὐράνιαν Βασιλείαν.

Νά εἴπωμεν ὅτι, ἡ Ψυχική καί Νοητική καρδιά ποῦ εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖ ποῦ εἶναι καί ἡ παχυλὴ ὑλικὴ καρδιά εἶναι ἡ θύρα ποῦ ὁδηγεῖ εἰς τήν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν ἐντός ἡμῶν; Ἰσφαλῶς.

Τό τέταρτον μέρος ἡ κεφαλή. Ἡ κεφαλή τήν ὁποῖαν θά περικλείσωμεν σέ μίαν πυραμίδα τριγωνικήν, πλέον θά πρέπει νά εἶναι γιά τόν ἐρευνητήν τῆς ἀληθείας ἡ ἔδρα τοῦ Νοητοῦ φωτός, τοῦ καθαροῦ Νοητικοῦ φωτός ἀνώτερου, καί τοῦ ἤδη καθαροῦ πλέον Νοητικοῦ φωτός ἐντός τοῦ ὁποῦοι πλέον, μακράν ἀπό τήν ἐπίδρασιν ἀλόγων, ἀχαλίνωτων ἐπιθυμιῶν, ὁ ἄνθρωπος διά τῆς Νοητικῆς Ὑπέρ οὐσίας θά κτίζη πλέον ἄγγελους στοιχειακά καί οὐχί δαίμονας, πνεύματα ἀλλάλα καί κωφά. Ἐκεῖ εἶναι ποῦ θά συναντήσῃ ἡ προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις μιά τώρα αὐτή ποῦ ἔχει ἐξελιχθῆ τό ἀνάστημα τῆς Μονίμου προσωπικότητος αὐτοεπίγνώσεως καί ἀφομοιωθῆ μέ τήν Ψυχὴ αὐτοεπίγνωσιν, ἐκεῖ εἶναι ποῦ θά γνωρίσῃ τόν ΘΕΟ καί ΚΥΡΙΟ της, ὡς θεία Μονάδα ἀλλά καί ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕἶΝΑΙ. Θά γνωρίσῃ τήν Θεότητα τόσον ἀτομικῶς ὅσον καί εἰς τήν πολλαπλότητα της. Εἶναι ἐκεῖ ποῦ θά ἀναπτυχθῆ ἡ ὑπερσυνείδητος αὐτοεπίγνωσις τοῦ μύστου.

Ἐχομεν ὁμιλήσει γιά τέσσερα σημεῖα καί οἱ Οὐρανοί εἶναι ἐπίτῃ, ἔχομεν ἄλλους τρεῖς ποῦ πλέον δέν εἶναι τοποχρονικοί ὥστὸσον ὁ πέμπτος μπορεῖ νά προσδιορισθῆ σάν ἓναν Νοητόν τρίγωνον, βάσις μιᾶς Νοητικῆς ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς πυραμίδος, ἐκτός τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος, ἐκτός καί τοῦ Ψυχικοῦ καί τοῦ Νοητικοῦ σώματος, ὥστὸσον, μέσα εἰς τήν Νοητὴν αὔραν, τό ὡσειδέες τοῦ ἀνθρώπου πλέον, τό ἐκπάχλου ὠραιότητος λαμπρόν ἔνδυμα τῆς ψυχῆς αὐτοεπίγνώσεως ἑαυτοῦ μας. Ἐκεῖ ἡ αὐτοεπίγνωσις πλέον εἶναι πλήρης καί εἶναι ἐκεῖ ποῦ εἰσέρχεται πλέον μέσα στόν Νοητόν κόσμον ἀνευ τῶν περιορισμῶν τῆς Ἰδέας τοῦ Ἀνθρώπου, ἀλλά μία αὐτοεπίγνωσις μέ πλήρη δικιῶματα μέσα σέ ὅλες τές ἰδέες ἐντός τοῦ Νοητοῦ αὐτοῦ κόσμου ποῦ μπορεῖ νά ἐκφράσῃ τόν ἑαυτόν της σάν ΛΟΓΟΝ ἢ ΛΥΡΙΟΝ ΠΡΕΣΥΝΙ.

Αὐτὴ εἶναι μία θεία πλέον κατάστασις, εἴμεθα πλέον μέσα στήν Θέωσιν. Δέν θά ὁμιλήσωμεν διά καταστάσεις πέραν τῆς καταστάσεως αὐτῆς πρὸς τό παρὸν διότι δέν εἶναι δυνατόν νά ἀντιληφθῆτε τές καταστάσεις αὐτές μέ ὑλικόν ἐγκέφαλον καί ἀνθρωπίνην διάνοιαν. Ὅταν θά σᾶς ὁμιλήσω θά εἴσθε καί θά εἴμεθα ἐκτός τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος καί τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ ἐγκεφάλου κάποτε εἰς τό μέλλον, ἀπηλλαγμένοι τῶν βίαιων κραδασμῶν τοῦ Ψυχικοῦ σας σώματος ὅπως εἶναι σήμερον καί τοῦ Νοητικοῦ σας σώματος ποῦ εἶναι σέ μίαν φοβερὴν τρικυμίαν μέσα στά ἐγκόσμια, ἀπηλλαγμένοι τοποχρονικῶν ἐννοιῶν καί καταστάσεων; ἤρεμοι, μέσα σέ μίαν κατάστασιν ποῦ θά ὀνομάσω ἔκστασιν, καί τότε δέν θά σᾶς μιλήσω διά τές ἄνω καταστάσεις-ἀλλά, θά εἰσέλθετε ἐκεῖ διότι δέν εἶναι διά τῶν λόγων καί τῆς γνώσεως μέσον διανοίας, ἀλλά, διά τῆς ἀφομοιώσεως καί συντονισμοῦ ποῦ θά γνωρίσετε καί αὐτό εἶναι τό βάπτισμα τοῦ πυρός.

Τώρα, ἔχετε βαπτισθῆ ὡς Χριστιανοί διά τοῦ ὕδατος εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, δηλαδή, καθαρισμόν ἀπό τῶν τοποχρονικῶν, ἀπό τόν κόσμον τῶν ἐντυπώσεων τῆς ἀγνοίας, τῆς δοκιμασίας, τοῦ πόνου, τῶν ψευδαισθήσεων. Οἱ ἄνθρωποι μέσον ἀσφαλῶς τῆς θείας Χάριτος ὀρέδουν τό βάπτισμα αὐτό διά τοῦ ὕδατος εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν. Μέγα Μυστήριον πραγματικῶς, ἀλλά ὡς εἶπεν ἄλλοτε καί ὁ μαθητῆς τοῦ ΙΗΣΟΥ, "Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω ἐν ὕδατι, ὁ ὀπισθέν μου ἐρχόμενος θά σᾶς βαπτίσῃ ἐν πνεύματι καί πυρὶ".

ΕΚΕΙΝΟΣ, ὅταν οἱ Διδάσκαλοι θά ὁδηγήσουν μέχρι τῆς Θύρας τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν ἀγνήν πλέον, ἐξαγνηθεῖσαν Μόνιμη προσωπικότητα αὐτοεπίγνωσιν, ἀφομοιωθεῖσα μέ τήν Ψυχὴν αὐτοεπίγνωσιν θά δώσῃ ΕΚΕΙΝΟΣ τό βάπτισμα τοῦ Πνεύματος καί τοῦ Πυρός καί θά εἶναι ἡ λεγομένη ΧΡΙΣΤΟΕΝΔΥΣΗ, τῶν πρῶτα στάδια τῆς ΘΕΩΣΕΩΣ. Ἡ πλήρης ΘΕΩΣΙΣ εἶναι ἀργότερα.

"Ἐτῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Δέν θά ἐσυμβούλευα νά προσηλωθῆτε στά διδάγματα αὐτά καί νά ξεχάσε-
τε τά γήϊνά σας καθήκοντα, διότι, ὁ καθένας εὐρίσκεται ἐκεῖ ποῦ ἐτάχθη, ἐκεῖ
ποῦ θά ἐξοφλήσῃ τό χρέος του, στόν Νόμον τῆς αἰτίας καί τοῦ ἀποτελέσματος. Καί
θά προσέξετε, ποτέ δύο ἄνθρωποι δέν εἶναι κάτω ἀπό τήν ἴδιαν δοκιμασίαν, ἴδιον
τρόπον ζωῆς, καί ἄς εὐρίσκονται ἀκόμα καί στό ἴδιον σπῆτι ὡς μέλη τῆς ἰδίας
οἰκογενείας. Καί μεταξύ σας θά δῆτε ὅτι ὁ καθένας σας βρῖσκεσθε, παρ' ὅλον ποῦ
εἴσθε στήν ἴδιαν δόξον, καθήκοντα. μπροστά σέ καθήκοντα δικιά του, καθαρώς προσω-
πικά. Τό νά ἀφήσετε τά γήϊνα διά τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν εἶναι ἄσκοπον. Πρέ-
πει νά ἐξαντλήσετε τήν ὀφειλήν σας εἰς τόν Νόμον τῆς αἰτίας καί τοῦ ἀποτελέσμα-
τος ἀλλά "ἄνω σχῶμεν τάς καρδίας". Καί αὐτό καί τό ἄλλο. Γιατί, ἂν κάμετε τό
λάθος νομίζοντας ὅτι βλέπετε τό φῶς τώρα ἀφήσετε τά καθήκοντά σας πρὸς τήν σύ-
ζυγον, τέκνα, κοινωνίαν, ἐργασίαν, περιβάλλον, θά δῆτε ὅτι, δέν θά προχωρήσετε
πολύ καί θά ἐπανεέλθετε νά ἀρχίσετε ἀπό ἐκεῖ ποῦ ἔχετε λιποτακτήσει.

"Ὅστε, ἂν θέλετε πραγματικά νά προχωρήσετε, πρέπει νά ἀρχίσετε ἀπό
ἐκεῖ ποῦ εὐρίσκεσθε, νά κάμετε τά καθήκοντά σας, ὅσον πιστά καί τέλεια εἶναι
δυνατόν." Ἐπί ὀλίγα εἰς πιστός, λέγει ὁ ΚΥΡΙΟΣ, ἐπί πολλῶν σέ καταστήσω εἴσελ-
θε εἰς τήν χαράν τοῦ ΚΥΡΙΟΥ ΣΟΥ".

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".